

“Hoe open zijn we als Kerk van binnen uit?”

Een deur naar de Wereldkerk

P. Théogène Havugimana, Missio België

Inleiding

In 2013 zei kardinaal Jorge Mario Bergoglio, aartsbisschop van Buenos Aires, tijdens discussies voorafgaand aan het conclaaf dat als we de Kerk willen vernieuwen, we moeten kiezen tussen twee kerkbeelden: “een evangeliserende Kerk, die uit zichzelf treedt (een vruchtbare kerk) of een in-zichzelf-gekeerde Kerk (een onvruchtbare kerk). Dit zou ons moeten leiden naar mogelijke veranderingen en hervormingen die nodig zijn om nieuw leven in te blazen”. Later aarzelt hij, ondertussen paus Franciscus, niet om te zeggen dat wanneer de Kerk op zichzelf terugplooit, de vlam van haar missie dooft.

Dit beeld van een evangeliserende Kerk, een Kerk die haar deuren opent voor de wereld zonder haar identiteit te verliezen, dient als uitgangspunt voor het stellen van de volgende vragen: Zijn wij werkelijk een missionaire Kerk waarvan de deuren openstaan voor de wereld om de Geest te laten werken? Of zijn we een Kerk van christenen die opgesloten zitten in hun harten en in hun ‘heilige huisjes’, hun kleine dorpskerkjes, of zoals paus Franciscus schrijft: “christenen van de sacristie”? Dit is geen verwijt, maar een manier om na te denken over de Kerk die we willen bouwen en zijn, en over de pelgrim van Hoop die we willen zijn in een ontgoochelende wereld. Vandaar de titel van deze uiteenzetting: *“Hoe open zijn we als Kerk van binnen uit?” Een deur naar de Wereldkerk*. In hoeverre staan we open voor de universele Kerk? Het beeld van de deur, dat vaak voorkomt in de Bijbel, dient als een hulpmiddel voor reflectie. In mijn overwegingen zal ik me vooral laten inspireren door de spirituele interpretatie van de 10 poorten van de oude muur van Jeruzalem.

I. Een gesloten Kerk verraadt haar identiteit en missie

Bij de lancering van het Jubeljaar 2025 benadrukte paus Franciscus de uitdagingen waar de Kerk voor staat, waaronder vernieuwing, enthousiasme en openheid. Allereerst wordt de angst voor vernieuwing en herleving een grote uitdaging, omdat mensen bang zijn hun comfort te verliezen en hun gewoonten te veranderen. We houden vast aan plaatsen en rituelen! Ten tweede betreurt hij in zijn boodschap het gebrek aan enthousiasme dat ertoe leidt dat we alles afzwakken, ook onze christelijke identiteit. “Uit angst om te veel te willen vernieuwen, komen we terecht in de middelmatigheid die we stabiliteit en zekerheid noemen”, zei een bevriende theoloog me eens. Mijn pastorale ervaring en mijn contacten met mensen van verschillende geloofsovertuigingen hebben me laten zien dat “mensen niet aangetrokken worden door onze overeenkomsten, maar door wat ons anders maakt. Als het gaat om ons geloof en onze getuigenis ervan, moeten we de gaven die God ons heeft gegeven en die ons anders maken, niet minimaliseren, camoufleren of verbergen”. Dit brengt ons tot de uitdagingen om open te staan voor de wereld om ons heen.

“Spes non confundit”, ‘de hoop stelt nooit teleur’ (Rom 5, 5). Zo schrijft paus Franciscus in zijn boodschap waarmee hij het Jubeljaar inluidt, waarbij hij benadrukt dat de enige manier om deze uitdagingen te overwinnen het je eigen maken van de deugd van de hoop is. Door aan te dringen op hoop, stimuleerde de apostel Paulus de moed van de christelijke gemeenschap van Rome, die voor dezelfde uitdagingen stond, namelijk angst om het nieuwe tegemoet te treden, gebrek aan enthousiasme en aan de zijlijn blijven staan.

Oefening:

Probeer de wereld om je heen en je gemeenschappen of parochies te bekijken vanuit deze drie uitdagingen. Zijn ze trots en enthousiast dat ze missionair zijn?

Met andere woorden: bevestigen ze stevast hun christelijke identiteit, getuigen ze van hun geloof door middel van nieuwe initiatieven

en stellen ze zich open voor nieuwe realiteiten?

Of zijn ze tevreden met het goed bewaren van de sporen van het verleden, bezorgd en onzeker over hun toekomst?

Hoop kan zo voorgesteld worden als een sleutel om de deur van een onzekere toekomst met enthousiasme en zekerheid te openen! Met dit teken van hoop nodigt de paus de Kerk in de hele wereld uit tot een missionair ontwaken. Hij nodigt ons uit om de deuren van onze kerken te openen als een teken van hoop voor de hele mensheid. Ik nodig u uit om na te denken over deze woorden van paus Franciscus tijdens de audiëntie op het Sint-Pietersplein op woensdag 16 oktober 2013. Hij mediteerde over de apostolische dimensie van de Kerk. In onze geloofsbelijdenis zeggen we: *‘Ik geloof in de ene, heilige, katholieke en apostolische Kerk’*. Hij zei: “Een Kerk die zich afsluit voor zichzelf en haar verleden, of een Kerk die alleen maar kijkt naar haar regeltjes die gekoppeld zijn aan gewoonten of houdingen, is een Kerk die haar eigen identiteit verraaft.” Als ze gesloten is, verraaft ze haar missie. De Kerk moet openstaan voor iedereen. Een Kerk *“‘para todos’, voor iedereen”*, zei hij toen hij 1, 5 miljoen jongeren toesprak tijdens de Wereldjongerendagen in augustus 2023 in Lissabon. *“‘Todos, todos, todos!’* Er is ~~een~~ plaats voor iedereen in de Kerk, we zijn geliefd zoals we zijn. Iedereen, iedereen...”. In feite is “de Kerk apostolisch omdat ze gezonden is om het Evangelie over de hele wereld te verspreiden. Zij zet op deze weg van de geschiedenis de zending voort die Jezus aan de apostelen heeft toevertrouwd: ‘Gaaf dus en maakt alle volkeren tot mijn leerlingen en doopt hen in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest en leert hun te onderhouden alles wat Ik u bevolen heb. Ziet, Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding der wereld.’ (Mt 28, 19-20)”. Dit is wat Jezus ons nog steeds vraagt te doen! Ik benadruk dit aspect van zending, omdat Christus ons allen uitnodigt om “naar buiten te treden” om anderen te ontmoeten, Hij zendt ons uit, Hij vraagt ons om in beweging te komen om de vreugde van het evangelie te delen.

De Kerk lijkt maar één oplossing te hebben om zichzelf te vernieuwen: haar deuren openen voor de wereld. De metafoor van de deur verwijst hier naar de eigen missie van de Kerk om een deur te zijn die leidt naar leven in overvloed, naar Jezus zelf. Laten we de boodschap van de paus bij de start van het Jubeljaar nog eens lezen, waarin hij ons allen aanspreekt als “pelgrims van hoop”. Hij schrijft: “In een wereld waar haast de drijfveer is geworden, zijn we eraan gewend geraakt om alles meteen te willen. We hebben geen tijd meer om elkaar te ontmoeten en vaak wordt het zelfs binnen families moeilijk om samen te komen en rustig te babbelen. Geduld wordt ondermijnd door haast, waardoor individuen aan de kant worden geschoven. Het resultaat is onverdraagzaamheid, zenuwachtigheid en soms zelfs zinloos geweld, wat leidt tot ontevredenheid en isolement.”

Dit is onze huidige menselijke realiteit. De wereld waarin we leven conditioneert ons en dwingt ons om ons in onszelf terug te trekken, om onze deuren niet alleen te sluiten voor de wereld om ons heen, maar ook voor onszelf. De angst om ons comfort te verliezen lijkt te groot. De verleiding om op onszelf terug te vallen is immens. Ga eens bij uzelf te rade, kijk naar onze gemeenschappen, onze parochies, onze Kerk: het principe ‘blijf van mijn gewoonten af’ is heilig! Dit roept vragen op.

Om de definitie van Raymond Lemieux te gebruiken: “Een pelgrim is iemand die het initiatief neemt om op reis te gaan en zijn of haar gewone leven achter zich te laten, om het risico te nemen van een raadselachtige transformatie van waaruit hij of zij hoopt op een vernieuwing van het leven.

Een pelgrimstocht is een avontuur waarbij het lichaam én de geest betrokken zijn en verloopt in drie fasen: de pauze, het in beweging komen en de bestemming: ‘Net als de zwerver en de migrant [...] **leeft de pelgrim in hoop**’.¹”

De Kerk wordt uitgenodigd om een pelgrimsavontuur te beleven, hier opgevat als een beweging in drie fasen, die Lemieux als volgt beschrijft: “De eerste fase van deze beweging is die van het loslaten, d.w.z. het overschrijden van de grenzen van iemands vertrouwde leefwereld. De tweede fase is die van actie ondernemen, waarvan op weg gaan de typische vorm is. De derde fase is de aankomst op een bevoorrechte bestemming”. Lemieux wijst erop dat “op weg gaan bijzonder belangrijk is omdat het zowel het lichaam als de geest uitdaagt: het is tegelijkertijd medeplichtigheid met de vaste grond en spanning ten opzichte van het andere, het stelt de weerstand van het lichaam op de proef en zet aan tot een nieuwe impuls bij elke stap, met het risico het evenwicht te verliezen. Het is een uitdaging aan jezelf en een opening naar het onbekende. Het is ook een uitnodiging tot ontmoeting, om je het onbekende eigen te maken, om het andere te verwelkomen. Het is zinvol. Elke stap die we zetten onthult het wankelen van ons mens-zijn en dwingt ons tot het maken van onzekere keuzes: gaan we door of niet, gaan we in dezelfde richting of nemen we een andere? Hoop is onlosmakelijk verbonden met de pelgrimstocht: een pelgrim wordt gedreven door de hoop de gezochte genade aan het einde van de weg te ontdekken, of er tenminste sporen van te vinden die getuigen van die genade” (idem).

Ja, “als een pelgrim eenmaal de grenzen van hun gewone leven hebben overschreden, moet hij leren om aan een vreemde leefwereld te wennen: hij moet de basisbeginselen van nieuwe talen met ongewone klanken onder de knie krijgen, vreemd voedsel proeven, in vreemde bedden of onder de sterrenhemel slapen, kruidenthee met een onbekende of zelfs ongewone smaak accepteren om weer op krachten te komen en zijn wonden te laten helen - kortom, verbroederen met het onbekende. Om dit te doen moet hij voortdurend moed en voorzichtigheid samenvoegen. Omdat hij niet weet of de ontmoeting met het anders-zijn heilzaam of schadelijk zal zijn, moet hij zowel zelfverzekerd als op zijn hoede zijn. Net als zwervers en migranten, wiens risico’s hij deelt, leeft een pelgrim van hoop. Toch is hij anders. Anders dan de zwervers en migranten loopt een pelgrim naar een doel, hij houdt zijn bestemming voor ogen. Anders dan een zwerver, is een pelgrim niet van plan om te blijven op de plekken die hij bereikt; hij verlaat ze weer zodra hij er vernieuwing, heling heeft gevonden. Herbrond (vernieuwd) keert hij terug naar zijn dagelijkse leven”. (idem)

De Kerk, als pelgrim, is onderworpen aan deze beweging van uitgaan, zich wagen aan een onzekere toekomst die ze hoopvol tegemoet kan zien. Paus Franciscus dringt aan op een “Kerk in beweging”², een Kerk die naar buiten treedt tot aan de existentiële uithoeken van de mensheid. “Laten we eropuit trekken, laten we eropuit trekken om het leven van Jezus Christus aan allen aan te bieden”. De vraag is hoe we dit “nieuwe missionaire ‘eropuit trekken’” kunnen belichamen? Hoe kunnen we de periferie van de mensheid bereiken, als Kerk en niet als een humanitaire organisatie? Het antwoord lijkt simpel: kijk naar Christus !

¹Pelgrim zijn is een avontuur in lichaam en geest (zie <https://www.chudequebec.ca/a-propos-de-nous/publications/revues-en-ligne/spiritualite-sante/dossiers/titre-1/etre-pelerin-une-aventure-%C2%AB-corps-et-ame-%C2%BB.aspx> [10 maart 2025]).

² Paus Franciscus, Apostolische Exhortatie *De vreugde van het evangelie*, 2013, nr. 49.

II. Jezus, de deur naar verlossing

Paus Franciscus, die voor mij een grote inspiratiebron is in mijn reflectie, nodigt ons uit om te kijken naar en te mediteren over het beeld van de deur, zodat we onze plaats en onze missie kunnen ontdekken, namelijk werken aan een persoonlijke ontmoeting met Christus en van daaruit Zijn boodschap - en niet onze boodschap - naar de wereld brengen. Voor de paus moet dit jubeljaar “voor iedereen een moment zijn van een levende, persoonlijke ontmoeting met de Heer Jezus, de **‘deur’ van het heil** (vgl. Joh 10, 7.9). Hij is ‘onze hoop’ (vgl. 1 Tim 1, 1), en het is de missie en opdracht van de Kerk om Zijn boodschap altijd, overal en aan iedereen te verkondigen”. (vgl. ‘Spes non confundit’).

Laten we even stilstaan bij dit bekende beeld van de deur. In ons dagelijks leven is de deur een beeld van bescherming, een herinnering aan de menselijke behoefte aan privacy (thuis). Het is het beeld van een grens die we eerst moeten oversteken voordat we in contact kunnen treden met degenen achter de deur. Het is zowel een symbool van scheiding als van ontmoeting. Kortom, de deur **is een punt van binnenkomen en verlaten**. De deur heeft ook een politieke en sociale waarde, als grens of als macht, controle of bescherming. De religieuze waarde is bekend in zowel het Oude als het Nieuwe Testament. Een open deur betekent gastvrijheid, een gesloten deur betekent dat het onmogelijk is om binnen te komen.

We moeten ons nog steeds afvragen **wat dit beeld concreet betekent voor onze Kerk**, in deze tijd van zoektocht naar vernieuwing.

De reconstructie van de muur van Jeruzalem en zijn poorten kan ons inspireren tot nadenken. Het kan ons helpen om te begrijpen dat Christus zelf de deur is, die altijd voor iedereen openstaat. Een open deur staat symbool van openheid tot nieuwheden, en hoop op nieuwe perspectieven. De Kerk heeft geen andere roeping dan als een open deur te dienen voor allen die op zoek zijn naar een diepgaande ontmoeting met Christus, en voor allen die op zoek zijn naar de bron van het levende water dat hun dorst naar waarachtig leven kan lessen. De Kerk heeft geen andere roeping dan haar deuren te openen voor allen, die vermoeid en belast zijn, en op zoek zijn naar rust en verzoening met zichzelf, met God en met hun zusters en broeders.

De 10 poorten van de muur van Jeruzalem kunnen ons helpen om de betekenis van deze roeping van de Kerk goed te begrijpen.

De 10 poorten van de muur van Jeruzalem

Laten we een mini-bedevaart ondernemen rond de oude muur van Jeruzalem om de betekenis en de waarde van de deur te begrijpen en te verstaan waarom Jezus de herder als deur van de schaapskooi benoemt. Ik gebruik het boek van de profeet Nehemia. Hier worden 10 poorten van de muur beschreven. Ik bekijk de tien poorten van de muur van Jeruzalem zoals ze na elkaar worden gepresenteerd in hoofdstuk 3 van het boek Nehemia. De betekenis van de namen in hun volgorde geeft ons een beeld van de progressieve groei in het geestelijk leven van een gelovige. De gebeurtenissen die in dit hoofdstuk worden beschreven vonden waarschijnlijk plaats in 445 voor Christus, ongeveer 90 jaar na het einde van de Babylonische ballingschap. Nehemia was een architect. Hij was een belangrijke figuur in de terugkeer van het volk Israël naar Sion, vooral omdat hij de belangrijkste architect was achter de heropbouw van de muur van Jeruzalem. Het boek Nehemia vertelt over de heropbouw van de muur. Alle leden van het volk Israël gingen aan het werk om de muur van Jeruzalem te helpen heropbouwen, behalve de edelen van Tekoa. Er waren ook 12 poorten in de muur, allemaal met een andere naam, die ook heropgebouwd moesten worden.

Ik wil u graag meenemen op deze wandeling rond de muur van Jeruzalem en samen met u de spirituele betekenis zoeken van de 10 van de 12 poorten van de muur.

Elke spirituele betekenis van deze poorten komt overeen met de spirituele weg waartoe **elke christen en de hele Kerk wordt uitgenodigd te bewandelen gedurende hun aardse pelgrimstocht.**

De volgorde en positie waarin deze poorten zijn geschikt, zijn heel belangrijk.

1. De schaapspoort (de nieuwe geboorte)

Dit is de allereerste poort. Door deze poort werden de lammeren naar binnengebracht die werden uitgekozen voor de offers in de tempel. Het doet ons denken aan de woorden van Jezus toen Hij zei: "Ik ben de deur. Als iemand door Mij binnengaat, zal hij worden gered; hij zal in- en uitgaan en weide vinden. (...) Ik ben de goede herder" (Joh 10, 7.9.11). Dit was de eerste poort die hersteld en ingewijd werd, omdat het de allereerste poort is waar u doorheen moet als u vergeving wilt ontvangen. **In tegenstelling tot alle andere poorten had deze eerste poort geen grendel of slot, omdat de poort van verlossing altijd open moet blijven voor iedereen die zich wil bekeren.** Het bevestigt Jezus' woorden "Ik zal nooit iemand afwijzen die tot mij komt" (Joh 6, 37).

Deze eerste poort herinnert ons aan de eerste ervaring die iedereen heeft als hij christen wordt. Het herinnert ons aan het kruis en aan het offer dat daar werd gebracht, zodat we vergeving en het evangelie kunnen ontvangen.

Zijn er tekenen of praktijken in onze Kerk en in jullie gemeenschappen/parochies die naar deze poort verwijzen? Met andere woorden, tekenen die laten zien dat de poorten van de Kerk altijd openstaan voor iedereen?

2. De vispoort (zending en evangelisatie)

Het was door deze poort dat de vissers van Galilea de vruchten van hun vangst binnenbrachten om ze op de markt te verkopen. Deze tweede poort herinnert ons eraan dat wanneer u Christus al als schaapspoort hebt aangenomen, u geroepen bent om vissers van mensen te worden (Mt 4, 19; Mc 1, 17). Met andere woorden, dat u de moed hebt om eropuit te gaan en Zijn Blijde Boodschap met anderen te 'delen'.

Zijn er tekenen of praktijken in onze Kerk en in jullie gemeenschappen/parochies die naar deze poort wijzen? Zijn er tastbare tekenen van evangelisatie en missionaire inzet (getuigenissen, initiatieven die mensen in staat stellen elkaar te ontmoeten en hun geloof en het evangelie te delen)?

3. De oude poort, de poort van de oude muur (> wandelen in de waarheid)

Het herinnert ons aan de waarheid die we gehoord hebben en die niet veranderd is, ook al dateert ze van meer dan 2000 jaar geleden. Een jonge christen die de eerste twee poorten heeft ervaren, zal al snel de derde moeten ervaren, dat wil zeggen, hij zal begrijpen dat Jezus de weg, de waarheid en het leven is, **dat Hij gisteren, vandaag en voor altijd dezelfde is** en dat de boodschap van verlossing niet verandert. Is dit niet wat de profeet Jeremia ons vertelt: "Dit zegt Jahwe: Ga op de kruispunten staan en kijk uit. Vraag naar de oude paden, vraag wat de goede weg is en volg die, dan zult ge rust vinden." (Jer 6, 16). Zoek de juiste weg en u zult in vrede leven. Dit is geen uitnodiging om in het verleden te leven. Het gaat er veeleer om dat we uit het verleden komen en ons erdoor laten inspireren.

Zijn er tekenen of praktijken in onze Kerk en in jullie gemeenschappen/parochies die naar deze poort wijzen? Hebben we niet de neiging om in een verleden te leven dat niet meer bestaat en daar te blijven?

4. De dalpoort (nederigheid voor de Heer)

De poort van het dal herinnert ons aan de beproevingen, de hoogte- en dieptepunten die we in ons hele christelijke leven meemaken. Het dal is een plaats van vernedering en ook van nederigheid. Elke gelovige die doorheen deze poort gaat kan er zeker van zijn dat het niet alleen een plaats van tranen is, maar ook een plaats van genade. Deze poort herinnert de mens eraan dat hij in alles nederig moet blijven voor de Heer. Deze poort brengt ons terug naar de brief aan de Filippenzen hfdst 2: Jezus gaf alles op wat Hij had door een dienaar te worden. Hij werd, zoals de mensen, door te aanvaarden in nederigheid te leven en gehoorzaam te zijn tot in de dood.

De poort van het dal herinnert ons eraan dat we tijdens onze aardse pelgrimstocht perioden van beproeving van verschillende moeilijkheidsgraden zullen meemaken. Maar u moet onthouden dat "God trouw is en blijft aan zijn beloften en niet zal toestaan dat u wordt beproefd boven uw vermogen om het te weerstaan; als de beproeving komt, zal Hij u de kracht geven om het te doorstaan en de weg eruit" (cf. 1 Kor 10, 13). Zoals David zei: "De Heer is mijn herder - mij zal niets ontbreken. Hij wijst mij te liggen in grazige weiden, Hij voert mij naar wateren der rust. Hij behoedt mijn ziel voor verdwalen, Hij leidt mij in sporen van waarheid getrouw aan zijn naam. Moest ik gaan door het dal van de schaduw des doods, kwaad zou ik niet vrezen. Want naast mij gaat Gij, uw stok en uw staf zij doen mij getroost zijn." (Ps 23, 1-4).

Zijn er tekenen of praktijken in onze Kerk, in jullie gemeenschappen/parochies of in jullie leven die naar deze poort wijzen?

5. De mestpoort

Door deze poort werd het afval van de stad weggebracht naar de vallei van Hinnom om daar verbrand te worden. Deze vallei typeert zonde en vloek. Een verandering van het Hebreeuwse woord leidde later tot het woord *gehenna*, dat gewoonlijk wordt gebruikt om de plaats van de eeuwige straf aan te duiden.

Deze poort herinnert ons aan wat God in ons eigen leven doet door de ervaringen en beproevingen bij de poort van het dal. In feite laat God ons door verschillende beproevingen gaan om het vuil en de viezigheid te verwijderen die de tijd in ons hart heeft achtergelaten.

Stel u eens voor hoe moeilijk het moet zijn geweest om daar een poort te repareren. Op dezelfde manier is het nooit gemakkelijk om God toe te staan om de rommel te laten zien die u in uw hart hebt opgeslagen en om deze uit uw leven te verwijderen.

Zijn er tekenen of praktijken in onze Kerk en in jullie gemeenschappen/parochies of in je persoonlijke leven die naar deze poort wijzen?

Denk na over de rommel die de Kerk, je gemeenschap, je parochie of jezelf doorheen de jaren verzameld en die je ervan weerhoudt om vooruit te komen.

6. De bronpoort (hernieuwing)

De bronpoort ligt vlak naast de mestpoort.

Dit betekent dat God u, nadat Hij u door allerlei beproevingen heeft geleid bij de dalpoort en door het vuur bij de mestpoort om u te reinigen van alles wat u besmet, naar de bronpoort leidt, waar een bron van levend water snel in u zal beginnen te stromen.

Dit doet ons denken aan wat Jezus zei tegen de Samaritaanse vrouw bij de bron: “wie van het water drinkt dat Ik hem zal geven, krijgt in eeuwigheid geen dorst meer; integendeel, het water dat Ik hem zal geven, zal in hem een waterbron worden, opborrelend tot eeuwig leven.” (Joh 4, 14).

*Zijn er tekenen of praktijken in onze Kerk, in jullie gemeenschappen/parochies
of in je persoonlijke leven die wijzen op de aanwezigheid van deze poort?*

*Een Kerk die je verwelkomt, naar je luistert en je begeleidt in je geloof? De Kerk of de geloofsgemeenschap
als bron van het levende en levengevende water? Een Kerk die spirituele initiatieven neemt die mensen in
staat stelt samen te komen rond het Woord?*

7. De waterpoort (het woord van God)

Deze poort herinnert ons aan het Woord van God en het effect ervan op ons leven. “Ik zal u met zuiver water besprenkelen en ge zult rein worden; van al uw ongerechtigheden en van al uw afgoderij zal Ik u reinigen. Ik zal u een nieuw hart geven en een nieuwe geest in u uitstorten; Ik zal het stenen hart uit uw lichaam verwijderen en een hart van vlees geven.” (Ez 36, 25-26).

Het is geen toeval dat deze poort vlak naast de poort van de bron ligt, want de twee vullen elkaar zo goed aan. De heilige Geest is degene die ervoor zorgt dat het water van het woord ons leidt om te wandelen in trouw en respect voor God. “Tot in alle eeuwigheid, Heer, staat uw woord in de hemelen gegrondvest.” (Ps 119, 89).

*Zijn er tekenen of praktijken in onze Kerk, in jullie gemeenschappen/parochies
of in je persoonlijke leven die wijzen op de aanwezigheid van deze poort?*

*Een Kerk die ruimte biedt voor verdieping in het luisteren
naar het woord van God, en voor spirituele vernieuwing?*

8. De paardenpoort

In die tijd, als er oorlogen uitbraken, werden paarden gebruikt om een leger in staat te stellen efficiënter tegen de tegenstander te vechten. Het paard wordt vaak gezien als een soort geloofsstrijder, vanwege zijn gevechtswaardigheden: kracht, beschikbaarheid en moed. Deze poort herinnert ons aan het verleden, het heden en de toekomst. Het herinnert christenen eraan dat ze betrokken zijn in geestelijke strijd, dat ze ten allen tijde klaar moeten staan om te strijden tegen de machten van het kwaad. Verwijzend naar geestelijke strijd herinnert de apostel Paulus ons eraan dat “we onze kracht moeten zoeken in verbondenheid met de Heer en in zijn grote kracht” (cf. Ef 6, 10-18).

*Zijn er tekenen of praktijken in onze Kerk, in jullie gemeenschappen/parochies
of in je persoonlijke leven die wijzen op kracht, beschikbaarheid en moed?*

Of wijst de algemene stemming op een vermoeide gemeenschap?

9. De oostpoort (bestemming)

Het is een poort die door God zelf opzij is gezet, en de Joden wisten dat deze gereserveerd was voor een heel speciale gebeurtenis: **de komst van de Messias**. Voor Israël zal de Messias komen als de Zon der Gerechtigheid (Mal 3, 20 en Mt 24, 30). Deze poort spreekt tot ons over de terugkeer van de Heer. De verwachting van alle schepselen is gericht op het oosten, de richting van de zonsopgang.

10. De wachtpoort of de poort van Miphkad

Het herinnert ons aan de dag van Gods oordeel. Het Hebreeuwse woord Miphkad betekent “afspraak”, of “inspectie”. Het brengt het idee naar voren van een plaats die gereserveerd is voor een bijeenkomst. Deze poort herinnert ons aan de plaats van de christen **in** de wereld. We zijn **in** de wereld, maar we zijn **niet van** deze wereld. In ons dagelijks leven moeten we dit in gedachte houden. We zijn geroepen om te leven met de eeuwigheid in gedachten, dat wil zeggen, om te zorgen voor de dingen die bestemd zijn voor de eeuwigheid in plaats van te leven volgens de dingen die bestemd zijn om op een dag te verdwijnen.

Zoals J.L Ayers opmerkt³, geven de verschillende poorten van de muur van Jeruzalem, in hun opeenvolgende volgorde, ons een beeld van de evolutie van de gelovige in het geestelijk leven, vanaf het moment dat hij opnieuw geboren wordt door geloof in de Heer Jezus als Redder tot het moment dat hij de heerlijkheid wordt binnengeleid.

*Een spirituele oefening: voor welke poort sta jij vandaag? Is die gesloten of open?
Collectief geldt hetzelfde voor de Kerk. We zijn allemaal geroepen als christenen
om deel te nemen aan de wederopbouw van de Kerk,
om mensen naar God te brengen. Houden we de poort van deze Kerk wijd open?
Denk aan de poort van de schapen bijvoorbeeld.*

III. Pauline Marie Jaricot: Getuige van het Evangelie van Hoop onder de mensen

De Kerk heeft haar wortels in de getuigenissen van de apostelen, authentieke getuigen van Christus, maar ze kijkt naar de toekomst, ze heeft het vaste besef gezonden te zijn - gezonden door Christus -, missionair te zijn, de naam van Jezus te dragen door gebed, verkondiging én getuigenis. De Kerk is apostolisch omdat we bidden - de eerste taak - en omdat we het evangelie verkondigen door ons leven en onze woorden.

Onder de grote getuigen van het evangelie wil ik een jonge vrouw voorstellen die begreep dat de Kerk gesteund moest worden in haar missionaire inzet: de zalige Pauline Marie Jaricot.

“Kon ik maar liefhebben... zonder maat, zonder einde...”. Deze woorden van Pauline Jaricot markeren het verhaal van een leven waarvan de droom om “lief te hebben zonder einde” leidde tot de oprichting van de Vereniging voor Geloofsverspreiding. Duizenden anders onbereikbare gebieden van onze planeet hebben het evangelie ontvangen dankzij dit werk dat de Heer initieerde door dit jonge meisje die haar leven en fortuin wijdde aan de ontwikkeling van gebed en evangelisatie. Niet alleen initieerde ze een wereldwijd gebedsnetwerk - **de Levende Rozenkrans** - om mensen te begeleiden en te helpen bidden in alle eenvoud van hart, maar ze lanceerde ook een missionair initiatief dat uiteindelijk de huidige Pauselijke Missiewerken (Missio) werd, geroepen, zoals paus Franciscus zei tijdens zijn ontmoeting met de nationale directeurs van de PMW in Rome, om “een teken te zijn van het Hart van Christus door de hele wereld te omhelzen” (03 juni 2023). We bidden voor de missie, we zamelen financiële middelen in om de Kerk te steunen in regio's in nood. De missie in kwestie is niet onze missie. Het is veeleer de missie van Christus die

³ “The Twelve Gates of the Wall of Jerusalem”

door ons, door de Pauselijke Missiewerken, wordt voortgezet, bezielde door dezelfde missie: "Ga uit over de hele wereld en verkondigt het evangelie aan heel de schepping." (Mc 16, 15). De PMW / Missio dient deze missie al meer dan 200 jaar. Missio België is actief betrokken sinds 1960.

De missie blijft dezelfde, maar de wereld verandert. De zeer diepgaande en vaak verontrustende veranderingen vragen om nieuwe missionaire benaderingen. Alsof secularisatie nog niet genoeg is, zijn we elke dag getuige van situaties, zoals paus Franciscus zei bij de opening van het Jubeljaar, waarin "de liefde op de proef wordt gesteld wanneer de moeilijkheden toenemen en de hoop lijkt te verdwijnen in het aangezicht van het lijden". (Bul Jubeljaar 2025, '*Spes non confundit*', 'Hoop stelt nooit teleur' (Rm 5, 5), 9 mei 2024). Geconfronteerd met een wereld in crisis en onzeker over haar toekomst, wordt de hoogdringendheid van de missie van hoop werkelijkheid. De woorden van paus Johannes Paulus II aan de duizenden jongeren die in 1985 op het Sint-Pietersplein bijeen waren, klinken opnieuw: "non abbiate paura (wees niet bang)". Het thema dat voor dit jubileumjaar is gekozen, is Hoop. Ook al "ligt hoop in het hart van ieder mens besloten als een verlangen naar en verwachting van het goede (...) de onvoorspelbaarheid van de toekomst geeft aanleiding tot gevoelens die soms tegenstrijdig zijn: van vertrouwen naar angst, van gemoedsrust naar ontmoediging, van zekerheid naar twijfel. We ontmoeten vaak ontmoedigde mensen die sceptisch en pessimistisch naar de toekomst kijken, alsof niets hen geluk kan brengen". Zo schrijft de Heilige Vader in zijn vandaag gepubliceerde Boodschap voor Wereldmissiezondag 2025 over het thema: "Missionarissen van hoop tussen de mensen". De zending van Christus - deur van de schapen - wordt voortgezet door alle gedoopten, die geroepen zijn om "het zout der aarde, het licht van de wereld" te zijn (vgl. Mt 5, 13-16). In dezelfde boodschap vervolgt de paus: "Door middel van zijn leerlingen, die naar alle volkeren zijn gezonden, zet de Heer Jezus zijn bediening van hoop voor de hele mensheid voort".

Als gedoopte christenen worden we allemaal, door ons gebed en onze vrijgevigheid, dé getuigen - dé "pelgrims" - van deze hoop die niet teleurstelt door "speciale aandacht te schenken aan de armsten en zwaksten, de zieken, de ouderen, degenen die zijn uitgesloten van een materialistische en consumptiemaatschappij. Zij zijn het die ons zullen leren in hoop te leven". (idem). Wat de wereld nu nodig heeft is Hoop, voor iedereen!

Ik wil nu voorstellen dat we de deuren van onze Kerk wijd openen voor de wereld. We gaan een oefening doen om samen met de wereld te bidden. "Gebed opent de deur naar hoop. Hoop is er, maar met mijn gebed open ik de deur" (pauze Franciscus, Catechese, 20 mei 2020). We gaan de levende rozenkrans bidden die in 1826 door Pauline Marie Jaricot werd geïnitieerd. Het idee was om minstens 20 gelovigen samen te brengen om dagelijks een rozenkrans te bidden, tien rozenkransen per persoon; zo vormden ze een levende rozenkrans, een gebed voor de Kerk en haar zending in de hele wereld.

We bidden 15 maal het Weesgegroet. Voor elk continent 3 weesgegroetjes.

Het eerste deel is in een van de talen die op de 5 continenten gesproken worden, het tweede deel bidden we in het Vlaams.

Dus Europa: Frans, Afrika: Swahili, Amerika: Spaans, Azië: Chinees⁴, Oceanië: Engels.

⁴https://www.google.com/search?q=haily+mary+in+chinese&rlz=1C1QPHC_nlBE1148BE1148&oq=haily+mary+in+chinese+&gs_lcrp=EgZjaHJvbWUyBggAEEUYOTILCAEQABgNGBMYgAQyCwgCEAAYDRgTGIAEMgoIAxAGBMYFhgeMgoIBBAAGBMYFhgeMgoIBRAAGBMYFhgeMgoIBAAAGBMYFhgeMgoICBAAGBMYFhgeMgoEKMtK1MzZqMMGoxNagCALACAA&.sourceid=chrome&ie=UTF-8#fpstate=ive&vld=cid:7c22fd64, vid:63nZx0iPUz8, st:0